

“Ογκλα!

Τὸ σπίτι μου εἶναι μικρό. Εἶμαι μόνος. Οἱ ἄλλοι κάπου θὰ πῆγαν. Ντύνομαι καὶ βγαίνω.

Πάλι δὲν κατάβροξαν. Κάτω ἀπ τὴ γέφυρα. Κι ὅπως περνᾷ κάποιο αὐτοκίνητο μὲ γεμίζει ἓνα σωρὸ χῶμα. Κι ἄξαφνα κάποια φωνὴ μοῦ ψιθυρίζει μειλίχια πίσω μου.

“Ογκλα!

ΧΑΡΙΛΑΟΣ ΚΑΛΒΟΚΟΡΕΣΗΣ

“ΣΚΟΡΠΙΑ ΛΟΥΛΟΥΔΙΑ”

ΜΟΥΣΑ

Σκόρπια λουλούδια ἐδῶ κι ἐκεῖ χλωμά, ξεφυλλισμένα
καὶ μέσα σ’ ὅλα ὑψώνεσαι, ἀγνή Παρθένα ἐσύ,
κι ἀπλώνεις τὰ χεράκια σου σὰν κρῖνα δνειρομένα,
“ὦ Μούσα! καὶ ραντίζεις μου βάλαμο στὴν ψυχῇ.

ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΟ ΗΣΟΥΝ

Τριαντάφυλλο ἦσαν μιὰ χαρά! κι’ ὅλο εὐωδιὲς σκορποῦσες
καὶ σὰν μαγνήτης μ’ ἔσυρες κάποια βραδυὰ κενιά,
Σὰν ἄπλωσα ὁμως. “Αἶ! πονῶ! Ἐσὺ χαμογελοῦσες.
Σὰν ἄπλωσα νὰ κόψω σὲ μ’ ἀγκύλωσες βαθειά.

ΚΙ ΑΡΧΙΣΑ

Κι’ ἄρχισα ἓνα λυπητερὸ νὰ σιγολέω τραγοῦδι,
— ρέπεια, συντρίμματα θολὰ κάποιας ζωῆς παιηᾶς,
ἄπλερο ἀκόμη τῶν Μουσῶν κι’ ἐγὼ ξεπεταροῦδι,
μὰ ὁ θόρυβος μοῦ τῶσθεσε τῆς πολιτείας μὲ μιᾶς.

ΠΑΛΗΑ

Σ' απόμερο και σκοτεινό καρτέρι
σκοπὸς μὲ τὸ ντουφέκι κρεμαστά,
ἄθελα ἢ φαντασία σου σὲ μέρη
γνωστὰ κι' ἀγαπητὰ μακρὰ πετᾶ.

Καὶ ξάφνου βλέπεις τὸ γέρο πατέρα
σὲ κάποια κλίνη νὰ βαρνομαχᾶ,
σὲ μιὰν ὠραία φεγγόλουστην ἐσπέρα
κάποια ὄμορφη σκυφτὴ νὰ περπατᾶ.

Νά, ἐκεῖ σὲ μιὰ γωνιά ἢ φτωχὴ μητέρα
κάποιο στὰ χέρια γράμμα σου κρατᾶ
καὶ κλαίει καὶ τὸ διαβάζει τὸ φιλᾶ,
καὶ κλαίει σὲ καρτερώντας κάθε μέρα.

Κι ἔτσι ἕνα στεναγμὸ τὰ σωθικά σου
ἀφίνουν στὸν ἀγέρα ἀργά,
κάτι σὰ νὰ σπαραξοῦ τὴν καρδιά σου,
μὲ πόθο ἀπαλογέρονες στὰ παλιὰ.

Π. ΠΑΠΑΝΔΡΕΟΥ